Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26274
Copyright: Admont, Benediktinerstift

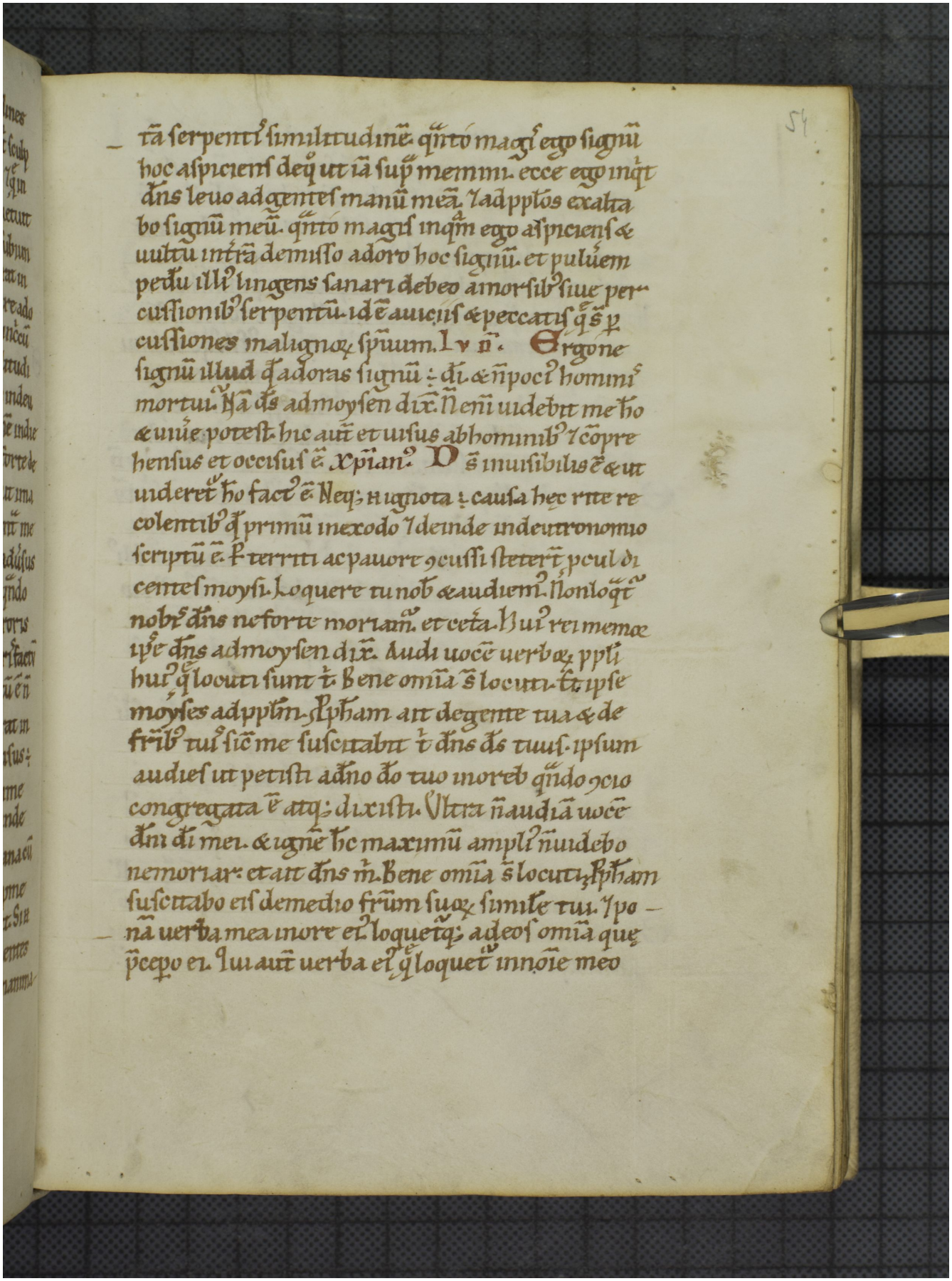

54

tã serpentis similitudinẽ. quanto magis ego signũ
hoc aspiciens deq; ut iã supra memini. ecce ego inquit
dns leuo ad gentes manũ meã. et ad ppłos exalta
bo signũ meũ. quanto magis inqm ego aspiciens &
uultu intiã demisso adoro hoc signũ. et pulũem
pedũ illi lingens sanari debeo amorsib; siue per
cussionib; serpentũ. id ẽ auicuis & peccatis q̃ s̃ p
cussiones maligno spũum. Lv n̄. Ergo ne
signũ illud q̃ adoras signũ ÷ di. & ñ poci hominis
mortui. Ñã ds ad moysen dix. Ñ eñi uidebit me ho
& uiue potest. hic aut̃ et uisus ab hominib; et cõpre
hensus et occisus ẽ. xpian. D s̃ inuisibilis ẽ & ut
uideret̃ ho fact ẽ. Neq; ignota ÷ causa hec rite re
colentib; q̃ primũ in exodo et deinde in deuteronomio
scriptũ ẽ. P territi ac pauore cussi stetert̃ p̃ceul di
centes moysi. Loquere tu nob & audiem̃. Non loqt̃
nobis dns ne forte moriam̃. et cetera. Hui rei memor
ipse dns ad moysen dix. Audi uocẽ uerbo; ppli
hui q̃ locuti sunt t̃. Bene omia s̃ locuti. Et ipse
moyses ad ppłm. Epham ait degente tua & de
frib; tui sic me suscitabit t̃ dns ds tuus. ipsum
audies ut petisti a dno ds tuo in oreb q̃ndo ꝯcio
congregata ẽ atq; dixisti. Vltra ñ audiã uocẽ
dni di mei. & ignẽ hc maximũ ampli ñ uidebo
ne moriar. et ait dns m̃. Bene omia s̃ locuti. Epham
suscitabo eis de medio frũm suo; simile tui. et po
nã uerba mea inore eius loquetq; ad eos omia que
p̃cepero eis. Qui aut̃ uerba eius q̃ loquet̃ in nõie meo